

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića
18

Poslovni broj: P-246/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Aleksandra Novaka, OIB: 65806378177, iz Nedelišća, Matije Gupca 21, zastupan po punomoćnici Ines Mošmondor, odvjetnici iz Čakovca protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 23.ožujka 2026., u nazočnosti tužitelja uz punomoćnika i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 4.svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e:

I.Utvrdjuje se da je nišetna i bez pravnog učinka odredba Ugovora o kreditu broj 9013767976 od dana 13.6.2008. u dijelu u kojem se spominje jednokratna naknada (ulazna naknada).

II.Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju ukupan iznos od 269,11 eur kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19.6.2008. do 31. srpnja 2015. sukladno čl.29. Zakona o obveznim odnosima u visini eskontne stope Hrvatske Narodne Banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za pet postotnih poena, te od 01. kolovoza 2015. pa do isplate prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, i to sve u roku 15 dana.

III.Tužena je dužna tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 301,16 EUR sa zakonskom zateznom kamatom u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao bankom sklopio Ugovor o kreditu dana 13.6.2008.godine. Sukladno odredbi čl. 12.3. Ugovora o kreditu tuženik je prilikom obrade i odobrenja kredita tužitelju naplatio ulaznu naknadu u iznosu od 0,50 % od iznosa kredita. Tužitelj navodi da tuženik nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na tužitelja kao potrošača budući da je u predmetnom ugovoru ugovorio nepoštene i nišetne odredbe koje se odnose na naknadu za obradu kredita, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije tužitelja kao

potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) i to čl.96. kao i protivno odredbama čl. 322. i 247. ZOO. Odredbom čl. 96. ZZP propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ima smatrati nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. U konkretnom predmetu radilo se o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika, dakle odredbe su već bile unaprijed formulirane i potrošač nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Stoga smatra da su ulazne naknade odnosno troškovi zaključenja ugovora kao i izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita ništetne, jer se radi o ugovornim odredbama unaprijed formuliranim na koje potrošači nisu mogli utjecati. U predmetnom ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je određena u baš navedenoj visini. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetna i bez pravnog učinka odredba predmetnog ugovora o kreditu broj: 9013767969 od 13.6.2008. u dijelu u kojem se spominje jednokratna naknada, te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 269,11 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 19.6.2008., kao i da mu nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da smatra da tužitelju predmetnim ugovorom o kreditu nisu povrijeđena njegova prava kao potrošača, niti je isti dokazao da je potrošač. Tuženik nije koristio nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 50 % od iznosa kredita sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, te prilikom potpisivanja ugovora i trajanja ugovornog odnosa nije postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika, a ugovaranje naknade za obradu kredita je dopušteni ugovorni element. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu. Tuženik je ugovorio naknadu za obradu kredita u visini od 0,5 % dok je uobičajena naknada bila 2 i više postotaka, slijedom čega je evidentno da se pregovaralo o spornoj naknadi. U odnosu na činjenicu da tužitelj nije potrošač prigovara se promašenoj aktivnoj legitimaciji. Tuženik navodi da je tužitelju temeljem ugovora o kreditu isplaćen iznos od 53.822,28 EUR, te je naplaćena ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 296,11 EUR. Naknada za obradu kredita nije prekomjerna naknada jer se radi o beznačajnoj odnosno gotovo beznačajnoj naknadi koja je bila određena, a koja je jasna, razumljiva i uobičajena za ugovor o kreditu i koja se redovno naplaćivala. Predmetna naknada je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu proizlazila iz zakona i drugih propisa, npr. Zakon o bankama (NN 84/02, 12/06) predviđao je i dozvoljavao ugovaranje naknade za obavljanje bankarskih poslova. Tako je ova naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoren uvjet davanja kredita. Nadalje navodi čl.2.st.1.točka 7. Zakona o potrošačkom kreditiranju u kojem se navodi da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s Ugovorom o kreditu. Tuženik smatra da je pravno shvaćanje VS RH od 30.1.2020. neprimjenjivo u ovom postupku

zbog opće zabrane retroaktivne primjene prava. Sporna odredba nije ništetna prema odredbi čl.322. ZOO, nije protivna Ustavu RH, prisilnim propisima niti moralu društva. Odredba je jasna, transparentna i razumljiva, te je iz nje tužitelj mogao lako razabrati ekonomske posljedice iste. Slijedom navedenog tuženik je predložio da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u predmetni Ugovor o kreditu uz solemnizaciju istog (list 7-12 spisa), odgovor na tužbu (list 15-28 spisa), podnesak tužitelja (list 31-33 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja.

4. Tužitelj je izjavio da je sredstva predmetnog kredita trebao za kupnju obiteljske kuće u kojoj i sada živi sa suprugom i djetetom. Kuću nikad nije iznajmljivao niti je u istoj bio poslovni prostor. Za kredit se obratio sam Privrednoj banci s obzirom da je tamo dobivao plaću. Ne sjeća se koji iznos kredita je tražio, zna da se radilo o iznosu u EUR-ima. Koliko se sjeća radilo se o promjenjivoj kamatnoj stopi. Prilikom razgovora djelatnik banke mu je kazao da mora platiti naknadu za obradu kredita, time da se radilo o iznosu navedenom u postotku. Nije mu objašnjeno što ulazi u obradu kredita. Plaćanje naknade za obradu kredita bilo je obavezno. Ugovor o kreditu je pročitao. Kod javnog bilježnika nije bilo nazočnog nikog iz banke, a javni bilježnik nije objašnjavao predmetnu odredbu o obradi kredita. Izjavio je da je predmetna naknada o obradi kredita predstavljala dio kredita i da se o istoj nije moglo pregovarati. U vrijeme uzimanja predmetnog kredita bio je u radnom odnosu, zaposlen u čakovečkoj televiziji, nije imao obrt, niti trgovačko društvo.

5. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe čl.8. ZPP-a kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je specificiran tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

6. U čl.2.st.1. ZPP-a određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. ZPP-a određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, a u čl.219. ZPP-a određeno je da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. U čl.221.a. ZPP-a određeno je da ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl.8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

7. Između stranaka činjenično nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu broj 9013767969 od 13.6.2008. koji je dana 18.6.2008. solemniziran kod javnog bilježnika Ivana Marodi iz Čakovca.

8. Prema odredbi čl.502.c. ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl.502.a. st.1. ZPP-a, da su određenim postupanjem uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti

vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni kao što je to u konkretnom slučaju. Ovaj sud je u ovom parničnom postupku s obzirom na navode iznijete u tužbi i s obzirom da se tužitelj poziva na pravna utvrđenja iz gore naznačenih presuda, sukladno čl.502.c. ZPP-a vezan pravnim stajalištima i utvrđenjima iz presuda Vrhovnog suda RH.

9. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07) koji je vrijedio u utuženom periodu ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

11. Odredbom članka 99. ZZP je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

12. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima "(Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15.- dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

13. Prema odredbi članka 7. ZOO sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

14. Sud je u pojedinačnom postupku u kojem potrošač zahtjeva restituciju zbog nepošteno ugovornih i posljedično ništetnih ugovornih odredbi dužan utvrđivati pretpostavke nepoštenosti tih ugovornih odredbi. U ovom postupku tužena nije predložila dokaz na okolnost da je u postupku sklapanja ugovora o kreditu dala tužitelju odgovarajuće obavijesti o sadržaju sporne odredbe, na način da bi predložila saslušanje djelatnika banke s kojim je tužitelj razgovarao o predmetnom kreditu.

15. Ovaj sud smatra da je okolnost da tužitelju banka nije prezentirala o kakvim se točno troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru , te da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo sveukupno očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača , pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 96.st.1. i čl. 102.st.1. ZZP/07. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl.100 ZZP/07 (prema kojoj ako na

temelju zakona ili sporazuma stranaka ugovor mora biti u pisanom obliku njegove odredbe moraju biti napisane jasno, lako razumljive i moraju biti lako uočljive) podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. To nužno ne znači da u Ugovoru o kreditu treba specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade, za obradu i odobravanje kredita. Tužiteljica nije informirana od strane djelatnika tuženika o obvezi plaćanja predmetne naknade , s obzirom da nije niti razgovarala sa djelatnikom banke već je sve razgovore glede predmetnog kredita vodila s prodavačem vozila u Auto kući Knez, te je u auto kući sređena sva potrebna dokumentacija, te ona pretpostavlja da je Ugovor o kreditu sastavljen od strane auto kuće i banke. Dakle, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ona nije niti mogla o predmetnom kreditu i odredbama istog pregovarati s tuženikom s obzirom da je sve razgovore glede predmetnog kredita vodila samo s prodavačem vozila.

16. Kod ocjene postupanja suprotno Načelu savjesnosti i poštenja ovaj sud smatra da je potrebno ocijeniti da li je tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i tijekom pojedinačnih pregovora, odnosno da li je banka uzela u obzir zakonite interese potrošača, pa je sukladno tome mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na takvu ugovornu odredbu. Kako se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i o spornoj odluci se nije pojedinačno pregovaralo može se zaključiti da banka o zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

17. Da li se predmetnom spornom ugovornom odredbom uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu potrošača ocjenjuje se ne samo ocjenom iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobrenje kredita, već ocjenom da li bi neprihvatanjem takve odredbe od strane potrošača on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge obveze ili naknade). Iz iskaza tužitelja proizlazi da bez predmetne naknade nije bilo moguće sklopiti ugovor, dok je iz odgovora na tužbu tuženika razvidno da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoreni uvjet davanja kredita.

18. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. iz koje proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i u odnosu na tuženika gdje je utvrđeno da je u razdoblju od 1.11.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora pravni prednike tuženika kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tužena time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03 u razdoblju od 1.9.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima

81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

19. Člankom 118. Zakona o zaštiti potrošača/14 propisan je obvezujući učinak te presude za sudove u postupcima koje pojedinačno pokrene potrošač, a spomenuti Zakon u čl. 3. navodi da isti zakon između ostalog sadrži odredbe koje su u skladu s aktom Europske unije, Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima koji se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama).

20. Prema čl. 146. Zakona o zaštiti potrošača objavljenog u Narodnim novinama RH broj 41/14 i 110/15 je određeno da će se postupci pokrenuti do dana stupanja na snagu tog Zakona dovršiti prema odredbama ranijih Zakona o zaštiti potrošača, dakle postupci pokrenuti nakon stupanja na snagu toga Zakona o zaštiti potrošača (u konkretnom slučaju i ova tužba) voditi i dovršiti po odredbama aktualnog Zakona o zaštiti potrošača.

21. Presudom VTSRH broj PŽ-6632/1710 od 14.6.2018. (kojoj je prethodila presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017. kojom je isti ukinuo negativnu odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ - 7129/13 od 13. lipnja 2014. vezano za valutu, te odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-2521/15 od 13. prosinca 2016. kojom je usvojena tužba udruge Potrošač i ukinuta točka I. presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14 od 9. travnja 2015., te je predmet u tom dijelu vraćen na ponovnu odluku i raspravljanje) je utvrđena ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača. Predmetna presuda je potvrđena presudom VSRH Rev-2221/2018 od 3.9.2019.g.

22. Nadalje, i prema presudi Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.god. čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da "ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva ", već da se istome trebalo na precizan, razumljiv i transparentan način pojasniti uvjete i okolnosti sklapanja ugovora, metodiku promjene kamatne stope, te osnov te odredbe s drugim odredbama ugovora, tako da korisnik kredita može jasno predvidjeti ekonomske posljedice ugovora.

23. Nadalje, odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj:14/14, 110/15 i 14/19 – dalje u tekstu:ZZP) određeno je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl.106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje

ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

24. Citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

25. Prigovor zastare je neosnovan budući da se primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO od pet godina. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl.241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Međutim građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, korigirao je naprijed navedeno shvaćanje donošenjem Zaključka na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

26. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

27. Odredbom čl.55. st.1. ZZP-a određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a isto je bilo određeno i čl. 102. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Naime, svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da tuženik kao potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora i to neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena. Stoga je neosnovano pozivanje tuženika na čl. 326. st. 2. ZOO budući da se ne radi o zabrani manjeg značaja.

28. Kako je dio ugovora koji se odnosi na ugovaranje naknade za odobrenje kredita ništetan, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog ugovora, odnosno dijela konkretnog ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima.

29. Tuženik je dužan temeljem odredbi čl.1111. u vezi čl.323.st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja sukladno čl. 115. Zakona o obveznim odnosima, a s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća tijekom otplate kredita i po stopi kamate sukladno odredbi čl.29.st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

30. Zbog iznijetog je riješeno kao u izreci.

31. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP- a. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN Z142/12, 103/14, 118/14,107/15, dalje Tarife), sastav podneska od 9.12.2025. (Tbr.8.1. Tarife) u iznosu od 50,00 eura, zastupanje na ročištu dana 26.2.2026., 23.3.2026. (Tbr.9.1. Tarife), za svako zastupanje u iznosu od 50,00 eura, ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 eura, što ukupno iznosi 225,00 EUR, a kojem iznosu treba dodati iznos PDV-a od 56,25 EUR, te iznos sudske pristojbe za tužbu od 6,64 EUR i iznos sudske pristojbe za presudu u iznosu od 13,27 EUR, što ukupno iznosi 301,16 EUR.

Čakovec, 4.svibnja 2026.

S u t k i n j a:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana po primitku prijepisa iste, putem ovog suda na nadležni županijski sud sukladno čl. 4. st. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine br. 128/14), pismeno u tri istovjetna primjerka.

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30887-74985**

Kontrolni broj: **0dafc-6d094-3d837**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.